

Gnóthi seauton — Nosce te ipsum

Poznej sám sebe

„Jakmile se některý obor lidské činnosti začne zabývat svými dějinami, můžeme si být jisti, že nadchází jeho zánik.“ Tato skeptická domněnka byla vyjádřena možná už někdy v 19. století, snad spíše jako bonmot. Pravdivý by takový výrok mohl být tehdy, když by se některý vědní obor zcela vyčerpал, že už by v něm nebylo co dělat, že by přišel o svou látku i o své metody. Může se to vůbec stát? Nemůže, protože s každým novým poznatkem – a platí to o všech vědách včetně těch humanitních – se otvírá nový výhled nepoznaného, snad poznatelného, snad taky děsivě nepoznatelného. A proto je asi důvodem k pokusům o dějiny oboru něco jiného než jeho nadcházející nebo hrozící prázdnota.

Může to být zvědavost. Mohla by to být i jen zvědavost pídící se po kuriozitách, jež se odehrály v prostoru nám známém a mezi lidmi, kteří se zde kdysi pohybovali. Náš případ je ale vzdálen vulgární pouliční zvědavosti: lidé, kteří v našem oboru žili, kteří jej zakládali a formovali, byli našimi učiteli, většinou historicky už vzdáleně, ale proto o nic méně skutečně, a my k nim chováme synovskou či dceřinou náklonnost. Nejde jen o vzpomínky. Ten, kdo se k minulosti takto navrací, činí tak s touhou dostat se hlouběji ke kořenům a k nosnému kmeni disciplíny. Ne, návrat k dějinám klasické filologie, neboť o té je zde řeč, není signálem konce tohoto královského oboru. Ti, kdo se takto vracejí, nejsou podobni starcům usedajícím ke svým memoárům – ti se opravdu většinou blíží konci svých životů. S vědní disciplínou je tomu jinak, spíš než memoárům se tyto návraty podobají genealogickým výzkumům, při nichž tráví dlouhé hodiny v archivech nad matrikami, aby našli své předky, dnes většinou mladí lidé.

Tak hledají mladí lidé na dnešním Ústavu klasických studií, doktorandi a studenti, hledají vedeni touhou přiblížit se a porozumět tomu, kdy, proč a jak vznikala a rozvíjela se na této fakultě klasická filologie, kdo byli její zakladatelé a přední postavy, čím dobrým a čím méně dobrým, či dokonce zlým seminář, katedra nebo ústav prošel. A také se ptají, jaký je stav oboru dnes a jaké jsou jeho perspektivy. Odvážím se říci, že tak činí z lásky ke svému studijnímu předmětu a také ze synovské lásky ke svým předchůdcům.

Tímto tázáním a těmito snahami jsou poslušni pradávne výzvy, vyryté kdysi do kamene v Apollonově věštném chrámu s Delfách – *gnóthi seauton*; je to výrok snad jednoho z bájných sedmi mudrců a u Cicerona zní latinsky *nosce te ipsum*, česky „poznej sám sebe“. Studenti a studentky, kteří se ujali práce na tomto svazku, usilují tedy o poznání míst a časů, v nichž se rodil jejich obor, klasická filologie, o poznání jeho dávných i nedávných představitelů, svých učitelů; takto poznává sebe samu, jistě jen zčásti, dnešní brněnská klasická filologie. To ale není vše: možná ještě důležitější je upozornění, kterým ona stará výzva odkazuje ke kvalitě antických, nejprve řeckých, kořenů dnešního evropského lidstva: jejich studiem se můžeme blížit poznání sebe samých i porozumění současné společnosti.

Práce, jejímž výsledkem je tato knížka, se konala nejen za pracovním stolem s použitím literatury a běžněji dostupného vydaného materiálu, univerzitních ročenek, recenzí, časopiseckých jubilejních připomínek nebo nekrologů, ale také a především v terénu, a to ve dvojím smyslu, jednak v Archivu Masarykovy univerzity, kde se nachází rozsáhlý fond katederní korespondence

a osobní fondy několika osobností s katedrou spjatých, a pak v rozhovorech se staršími i mladšími svědky minulých dějů na dnešním Ústavu klasických studií. První již ucelené výsledky této rešerše byly představeny výstavou z dějin Ústavu klasických studií, která byla instalována v listopadu 2016 v atriu fakultní Ústřední knihovny u příležitosti konference *Laetae segetes*; panely z této expozice může zájemce vidět na chodbě prvního poschodí nynější budovy A, kde dnes Ústav klasických studií sídlí. Zároveň tehdy vznikla brožura v češtině i v angličtině, informující aspoň o zásadních událostech a datech a o některých osobnostech. Vzhledem k tomu, že se tehdy tvůrcům výstavy podařilo shromáždit mnohem větší množství materiálu, než bylo možné do výstavy zahrnout, rozhodli se v badatelské činnosti na tomto poli pokračovat a připravit ke stému výročí založení univerzity obsáhlejší publikaci.

V chronologicky řazených kapitolách knihy najdeme pasáže o historii brněnské klasické filologie, konečně Ústavu klasických studií; to je vlastní výsledek archivního průzkumu a dalšího studia, jemuž se autoři a jejich pomocníci z řad kolegů, studentů a doktorandů, věnovali. Tyto historiografické odstavce jsou doprovázeny citacemi archivních dokumentů, různých zápisů nebo úřední korespondence, především se ale střídají s živými ilustrativními úryvky z rozhovorů. O vzájemnou stylistickou jednotu obojího, historického výkladu a pamětnických výpovědí, nebylo možno usilovat; čtenář má před sebou dvě vrstvy odlišné jak stylem, tak charakterem výpovědní hodnoty: v záznamech z rozhovorů byla ponechána živá, spontánní až temperamentní rovina hovorového jazyka. Čtenář si také všimne, že různí respondenti různě, odlišně až protikladně vypovídají o téže situaci, události nebo osobě; tyto rozdíly byly při redakci záměrně a pro čtenáře snad pochopitelně ponechány.

Je tedy třeba zdůraznit, že publikace nepřináší a ani nemůže přinést komplexní a zcela vyčerpávající pojednání o tématu. To, co nabízejí univerzitní ročenky a co může zachytit oficiální korespondence (je-li pro dané období navíc vůbec dostupná), je samozřejmě omezené. Nekrologie a většinou oslavné vzpomínky na osobnosti jsou zase specificky subjektivními projevy. Podobná je situace s výpověďmi pamětníků, u nichž hrozí nebezpečí jisté, byť nevědomé selekce informací, a už samotná skutečnost, že si badatel musí z respondentů vybírat, může způsobit ochuzení obrazu, který si postupně o složité historické realitě utváří, o další důležité pohledy.

Autoři se rozhodli obohatit obsah této knížky přetiskem drobné publikace prof. Františka Novotného s názvem *Gymnasion (Úvahy o řecké kultuře)*. Vyšla bezmála před sto lety, v roce 1922, dodnes nebyla uveřejněna znovu, a domníváme se, že si nové zpřístupnění zaslouží, neboť její obsah není ani dnes nezajímavý, překonaný a vyprázdněný. Autor v ní představuje některé klíčové pojmy řeckého myšlení a vztahu řeckého člověka ke světu. Mnohé z nich bychom mohli shledat aktuálními, poučnými i užitečnými, kdybychom se jimi zabývali aspoň tak, že tento tenký Novotného sešitek přečteme. František Novotný věnuje zvláštní pozornost řeckému výrazu pro „omezení“ a ve dvou závěrečných kapitolách mluví o omezení „v životě osobním“ a „v životě občanském“; v souvislosti s naším moderním či spíše postmoderním vnímáním svobody a občanské svobody můžeme v „Gymnasiu“ číst, že „antický Řek nesnesl, aby byla jeho svoboda omezována něčím vnějším, (...) ale svoboda sama beze všeho omezení nemohla býti ideálem Řeků, kteří měli takový smysl pro omezující princip (...). Omezení bylo potřebí, ale mělo míti původ v duši člověka samého (...).“ A ducha našeho zakladatele dobře charakterizují slova z jeho předmluvy: „Nikomu, kdo zná jen poněkud život a dějiny, nevstoupí na mysl, aby dnes hlásal obecný návrat k antice nebo aby viděl v prostém napodobování jejích hotových výtvorů spásu dnešního lidstva (...). Nečekám, že s obsahem (mých statí) bude každý souhlasiti. Úsudky o antické kultuře jsou rozličné, protože jsou rozličné úsudky o kultuře dnešní.“ Současnému čtenáři bude asi zprvu cizí Novotného dnes již sto let stará čeština se svými infinitivy na „-ti“, s přechodníky a dalšími dnes už archaickými jazykovými prostředky; lingvistická kultura z dobrých důvodů nedovoluje žádnou úpravu takovýchto textů, prosíme tedy čtenáře, aby se trpělivě začel; mělo by se to vyplatit.

Jana Nechutová